

אני עצמי

מתוך "עוד אגדות אירופה"
ערך ג'וסף ג'קובס
צייר ג'. בטן
1894

בבית קטן בצפון, רחוק מכל כפר או
עיר, חיה לפני זמן מה אלמנה עניה
עם ילד קטן בן שש.
דלת הבית שלהם נפתחה ישר אל
מול מדרון הגבעה וסביב היו ביצות,
שטחי בור, סלעים גדולים, ולא בית
ולא סימן חיים אחר כלשהו. השכנים
הקרובים ביותר היו פיות ורוחות
תעתועים שנעו בלילות בעשבים
ארוכים של המדרון.

רבות יכלה לספר האישה על ה"עם
הקטן" שזעקו זה לזה בין הסלעים
ועל אורות המנצנצים ומקפצים על
אדן החלון בלילות חשוכים. אבל
למרות הבדידות היא חיה בבית
הקטן הזה שנה אחרי שנה, אולי כי
לא דרשו ממנה לשלם כל שכר
דירה על כך.
היא לא נהגה לשבת עד מאוחר
בלילה וכשהאש באח כבר הנמיכה
ולא ברור היה מה יביא הלילה הם
אכלו את ארוחת הערב שלהם, היא
הבעירה אש טובה באח והלכה
לישון, כך שאילו היה קורה דבר
כלשהו מפחיד, יכלה תמיד להסתיר
את ראשה תחת כלי המיטה.

בנה הקטן, עוד מאז שנולד, שנא
ללכת מוקדם למיטה ואמא שלו
השתדלה לא לריב אתו. כי כמה
שיותר ניסתה שישמע בקולה, כך
הוא פחות שם לב לדבריה, ובסוף
תמיד עשה כרצונו.
אך לילה אחד, ממש לקראת בואו
של החורף, קשה היה לאלמנה
לעזוב אותו כך, משחק ליד האש.
רוח צפצפה חזק דרך חרכי הדלת
וניערה את זכוכית החלונות, והיא
ידעה שבלילות כאלה פיות ודומיהן
עלולים להופיע כדי לגרום לצרה.
לכן השתדלה מאוד לשכנע את בנה
שיכנס מיד למיטה.

"בלילה כזה הכי בטוח במיטה!"
אמרה לו, אך הוא לא הקשיב. גם
איומי מקל לא עזרו. כמה שרק
ביקשה והתחננה, הוא נענע בראשו
ולא זז וכשבסוף אמרה שהפיות
תבואנה בוודאי ויחטפו אותו, הוא
רק צחק וענה "הלוואי שכך יהיה, כי
אולי אז יהיה לי עם מי לשחק."
אמא פרצה הבכי ושכבה במיטה
מיואשת, חוששת שאחרי דברים
כאלה יקרה לו דבר מה נורא. אך
הבן הקטן ישב על הכיסא ליד האש
והבכי שלה לא השפיע עליו בכלל.
הוא לא ישב כך לבדו זמן רב, כי
שמע רשרוש חלש בארובה ופתאום
לידו ישבה ילדה, קטנה ביותר שרק

"או" אמר "איך קוראים לך?"
"אני עצמי" היא ענתה בקול דקיק
אך מתוק והסתכלה עליו "ואיך
קוראים לך?"
"גם אני עצמי!" ענה בזהירות. והם
התחילו לשחק ביחד.
הילדה יכלה באמת להראות לו
משחקים נהדרים. היא עשתה
מאפר בעלי חיים שנראו ונעו כמו
יצורים חיים, וגם עצים עם עלים
ירוקים שרשרשו ברוח מעל בתים
קטנים, ואנשים ונשים בגובה של
אצבע, שהתחילו ללכת ולדבר ברגע
שנשפה עליהם.
הם שיחקו אך האש התחילה לדעוך
והילד נער במקל את הפחמים כדי

אפשר היה לתאר בדמיון. היא
הייתה לא גבוהה מאורך הזרוע שלו
והיו לה שערות כמו כסף טווי,
עיניים ירוקות כמו דשא ולחיים
ורודות כמו ורדים ביוני. הילד הביט
עליה בהתפלאות.

"זו אני עצמי" בכתה הילדה-פיה
"ורגלי נכוותה. אוי, כואב!"
"מי עשה זאת?" אמר הקול מרוגז.
הפעם הוא נשמע קרוב יותר, והילד

שיבערו טוב יותר. ואז מהאש קפצו
ניצוצות ואחד נפל על רגלה של
הילדה הקטנה.

היא הוציאה צעקה צורמת, כל כך
חזקה שהילד עזב את המקל וסתם
את אוזניו בידיו. אך עדיין הצעקה
שלה נשמעה לו כאילו כל הרוח
שבעולם שרקה דרך חור המנעול.
בארובה נשמעה שוב תנועה, אך
הפעם הילד לא חיכה לראות מה
יקרה, אלא קפץ למיטה, הסתתר
תחת השמיכות ורק הקשיב.
מהארובה נשמע קול שדיבר
בחריפות:

"מי זה ומה קרה?"

כשפיה תבוא לשחק אתו הוא עלול
לא להצליח להינצל בקלות כזו כפי
שקרה הפעם.

שהציץ מתחת לשמיכה ראה פנים
לבנים מביטים מפתח הארובה.
"אני עצמי" אמרה הילדה-פיה שוב.
"אז אם את בעצמך" קראה
אמא-פיה "למה את עושה רעש
כזה?" והיא הוציאה זרועה ארוכה,
תפסה את היצור הקטן באוזנה,
ניערה אותה חזק ומשכה אותה
אחריה לתוך הארובה.
הילד הקטן שכב ער עוד הרבה זמן
והקשיב, מפחד שאמא-פיה עוד
תחזור. ולמחרת בערב אמו
הופתעה שהיה מוכן ללכת למיטה
מתי שאמרה לו. "אולי תבונה גברה
על העקשנות שלו" אמרה לעצמה,
אך הוא חשב שבפעם הבאה